

Sygn. akt I C 1934/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Kamilla Gos-Górska

Protokolant: Sabina Drewniak - Szczepek

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2015 roku w Gliwicach

na rozprawie sprawy z powództwa **(...)Spółki Akcyjnej w W.**

przeciwko **Gminie G.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej Gminy G. na rzecz powódki (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 16.700 zł (szesnaście tysięcy siedemset złotych);
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. koszty postępowania stosunkowo rozdziela, obciążając nimi powódkę w 64% a pozwaną w 36% i z tego tytułu zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 535,80 zł (pięćset trzydzieści pięć złotych i 80/100);
4. nakazuje pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 159,88 zł (sto pięćdziesiąt dziewięć złotych i 88/100) tytułem wydatków na opinię biegłego tymczasowo pokrytych ze środków Skarbu Państwa;
5. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 89,92 zł (osiemdziesiąt dziewięć złotych i 92/100) tytułem wydatków na opinię biegłego tymczasowo pokrytych ze środków Skarbu Państwa.

SSR Kamilla Gos-Górska

Sygn. akt I C 1934/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 grudnia 2012 roku powódka (...)Spółka Akcyjna w W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, zażądała zasądzenia od pozwanej Gminy G. kwoty 46.758,80 zł oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7.200 zł.

W uzasadnieniu podniosła, że przedmiotem żądania pozwu jest należność stanowiąca odszkodowanie przysługujące powódce od pozwanej z tytułu niewykonania obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego A. J., N. P., M. R. i P. R., wobec których wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach, w sprawie prowadzonej pod sygnaturą akt I C 1386/05, orzeczono eksmisję z lokalu mieszkalnego (...) położonego

w G. przy ulicy (...), z jednoczesnym uprawnieniem tych osób do otrzymania lokalu socjalnego. Wobec nieprzedstawienia przez pozwaną osobom eksmitowanym oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, powódka wezwała pozwaną do wykonania tego obowiązku. Pozwana odmówiła spełnienia żądania powódki, a następnie

powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 46.758 zł tytułem odszkodowania za niedostarczenie eksmitowanym przez pozwaną lokalu socjalnego, zastrzegając, że kwota żądania obejmuje równowartość czynszu, który powódka uzyskałaby jako wynagrodzenie za najem lokalu mieszkalnego zajmowanego przez eksmitowanych. Powódka wyjaśniła, że wysokość należnego jej odszkodowania ustaliła na poziomie stawek obowiązujących na rynku najmu lokali mieszkalnych i dotyczy okresu od 1 czerwca 2006 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku, tj. okresu, w którym lokal mieszkalny był zajmowany przez osoby, wobec których orzeczono eksmisję. Jednocześnie powódka wyjaśniła, że w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zajmuje się także komercyjnym zagospodarowaniem zarządzanych nieruchomości, w tym oddaje nieruchomości do odpłatnego korzystania na podstawie umów prawa cywilnego. Wobec faktu, iż pozwana nie wykonała obowiązku dostarczenia uprawnionym lokalu socjalnego, powódka poniosła szkodę, z uwagi na niemożność wynajęcia lokalu i uzyskiwania czynszu najmu lub uzyskania ceny za sprzedaż lokalu, a wartość dochodzonego odszkodowania stanowi wartość odniesionej przez nią szkody. Wartość szkody ustalona została przy przyjęciu stawki czynszu w wysokości około 7,70 zł/m⁽²⁾.

Na rozprawie w dniu 11 czerwca 2014 roku pełnomocnik pozwanej podniósł zarzut przedawnienia, wskazując, że bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od chwili, kiedy pozwana dowiedziała się o szkodzie, tj. z każdym kolejnym miesiącem, kiedy upływał termin zapłaty przez osoby zajmujące lokal. Nadto podniósł, że złożony do akt wydruk elektroniczny nie może stanowić dowodu, że powódce przysługuje prawo własności do lokalu.

Po sporządzeniu przez biegłego sądowego opinii, pozwana, w piśmie procesowym z dnia 16 lutego 2015 roku, podniosła, że powódka nie wykazała w żaden sposób, iż byłaby w stanie wynająć lokal mieszkalny (...) na wolnym rynku za cenę wskazaną w opinii biegłego. W jej ocenie, uwzględniając standard lokalu, było to niemożliwe. Podkreśliła również, że powódka jest spółką Skarbu Państwa i w pierwszej kolejności ma obowiązek wynajmowania lokali swoim pracownikom. Tymczasem nie uprawdopodobniła ona, że zgodnie z wiążącymi ją wewnętrznymi regulacjami mogłaby wynająć lokal na wolnym rynku. Pozwana ponownie podniosła zarzut przedawnienia części roszczenia za okres trzech lat przed dniem wniesienia pozwu, czyli za okres co najmniej od dnia 1 czerwca 2006 roku do dnia 20 grudnia 2009 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka Akcyjna w W. jest właścicielem lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w G. przy ulicy (...). Budynek, w którym znajduje się przedmiotowy lokal, posadowiony jest na gruncie będącym własnością Skarbu Państwa, oddanym (...) Spółce Akcyjnej w W.

w użytkowanie wieczyste. Budynek ten stanowi odrębny od gruntu przedmiot własności.

/dowód: odpis księgi wieczystej KW (...) (k. 236 – 257)/

A. J., N. P., M. R. i P. R. zajmowali lokal mieszkalny (...)położony w G. przy ulicy (...). Wyrokiem z dnia 21 lutego 2006 roku, prawomocnym z dniem 15 marca 2006 roku, Sąd Rejonowy w Gliwicach nakazał A. J., N. P., M. R. i P. R. opuszczenie

i opróżnienie z rzeczy lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w G. przy ulicy (...) i wydanie go (...)Spółce Akcyjnej w W., jednocześnie przyznając A. J., N. P. i M. R. prawo do lokalu socjalnego. W punkcie czwartym wydanego orzeczenia wstrzymano jego wykonanie do czasu złożenia uprawnionym oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego przez Gminę G..

/dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 21 lutego 2006 roku (k. 20)/

W lokalu mieszkalnym numer (...), od lutego 1982 roku zamieszkuje stale A. J.. Zamieszkiwała tam również w okresie od 1 czerwca 2006 roku do 31 grudnia 2011 roku, nie uiszczając żadnych opłat związanych z zajmowaniem lokalu. Od chwili orzeczenia o eksmisji nie uiściła żadnej kwoty na rzecz (...) w związku z zajmowaniem lokalu.

/dowody: zeznania świadka A. J. (k. 95), zestawienie odszkodowania (k. 36 – 37)/

Pismami z 4 października 2006 roku i z 28 maja 2007 roku (...) Spółka Akcyjna w W. zgłosiła Gminie G. żądanie przedstawienia A. J., N. P., M. R. i P. R. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

/dowody: pismo powódki z dnia 4 października 2006 roku (k. 21), pismo powódki z dnia 28 maja 2007 roku wraz z dowodem doręczenia (k. 22, 134)/

W odpowiedzi, pismem z 12 października 2006 roku, Gmina G. poinformowała (...) Spółkę Akcyjną w W., że nie dysponuje wolnym lokalem socjalnym, który mógłby zostać wskazany eksmitowanym.

/dowód: pismo pozwanej z dnia 12 października 2006 roku (k. 135)/

Kolejnym pismem z dnia 14 lutego 2012 roku, doręczonym Gminie G. w dniu 15 lutego 2012 roku, (...) Spółka Akcyjna w W. wezwała Gminę G. do zapłaty odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego uprawnionym - zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 21 lutego 2006 roku, w łącznej wysokości 46.758 zł wraz z odsetkami, pod rygorem skierowania żądania zapłaty na drogę postępowania sądowego.

/dowód: pismo powódki z dnia 14 lutego 2012 roku wraz z dowodem doręczenia (k. 23 – 23v)/

W odpowiedzi, pismem z dnia 28 lutego 2012 roku, Gmina G. odmówiła wypłaty odszkodowania na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W..

/dowód: pismo pozwanej z dnia 28 lutego 2012 roku (k. 24)/

(...) Spółka Akcyjna w W. powtórzyła wezwanie Gminy G. do zapłaty żądanej kwoty. Gmina G. podtrzymała wyrażone uprzednio stanowisko.

/dowody: pismo powódki z dnia 7 marca 2012 roku wraz z dowodem doręczenia (k. 25 – 25v), pismo pozwanej z dnia 29 marca 2012 roku (k. 26)/

(...) Spółka Akcyjna w W. prowadzi gospodarkę mieszkaniową zarówno w zakresie wynajmu jak i sprzedaży lokali na rynku komercyjnym. Gospodarowanie nieruchomościami stanowi przedmiot jej statutowej działalności ujawniony w Krajowym Rejestrze Sądowym. Celem działalności spółki jest dążenie do oddania znajdujących się w jej zasobach mieszkaniowych lokali do odpłatnego używania na podstawie umowy najmu oraz do pobierania pożytków cywilnych z nieruchomości. W ramach prowadzonej gospodarki nieruchomościami zawierała w okresie od 2007 – 2009 roku umowy najmu lokali na terenie miasta G. za kwotę 15 - 20 zł za 1m⁽²⁾.

/dowody: umowy najmu lokali mieszkalnych (k. 27 – 35), ramowy regulamin organizacyjny (k. 38 – 50)/

Gdyby lokal mieszkalny numer (...) położony w G. przy ulicy (...) nie był zajmowany przez rodzinę A. J., jego właściciel mógłby lokalem swobodnie dysponować w okresie od dnia 1 czerwca 2006 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku wynajmując go na wolnym rynku i uzyskując z tytułu czynszu najmu łącznie kwotę 44.084 zł, tj. 668 zł miesięcznie. Budynek, w którym znajduje się lokal jest wyposażony w takie media jak energia elektryczna, woda, gaz, kanalizacja. Nieruchomość posiada dobrą lokalizację – strefa „przycentralna” G.. Wokół znajduje się rozwinięta infrastruktura – instytucje handlowo – usługowe zaspokajające wszystkie potrzeby socjalno-bytowe, cechuje się dobrą komunikacją a jednocześnie położona jest przy średnio ruchliwej ulicy, nienarażonej na ciężki ruch kołowy.

/ dowód: opinia biegłego sądowego (k. 271 – 289)/

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie wymienionych powyżej dowodów z dokumentów, zeznań świadka A. J. oraz z opinii biegłego z zakresu wyceny nieruchomości.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka, oceniając je jako szczerze i pozwalające na poczynienie fundamentalnych ustaleń dla sprawy – zajmowanie lokalu i brak uiszczania z tego tytułu jakichkolwiek opłat.

Strony nie kwestionowały również złożonych do sprawy dokumentów a Sąd przydał im moc dowodu w sprawie.

Sąd uznał za przydatną dla rozstrzygnięcia w sprawie opinię biegłego z zakresu wyceny nieruchomości, która była pełna, szczegółowa i odpowiadała na zadane biegłemu pytania, a nadto nie była kwestionowana przez strony, reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników. Nie zgłoszono wniosku o opinię uzupełniającą.

Sąd zważył, co następuje:

Zasadniczo powództwo zasługiwało na uwzględnienie, jednakże z uwagi na zgłoszony zarzut przedawnienia korekcie podlegała kwota żądania.

W niniejszym postępowaniu powódka dochodziła zapłaty kwoty 46.758,80 zł tytułem odszkodowania za zaniechanie przez pozwaną w okresie od dnia 1 czerwca 2006 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku wykonania obowiązku przewidzianego w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 roku, Nr 31, poz. 266 ze zm.), tj. za niedostarczenie lokalu socjalnego A. J., N. P. i M. R., którym to uprawnienie do otrzymania takiego lokalu zostało przyznane wyrokiem Sądu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów (...) osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie. Ustęp 3 tego przepisu stanowi, iż osoby uprawnione do lokalu zamiennego albo socjalnego, jeżeli sąd orzekł o wstrzymaniu wykonania opróżnienia lokalu do czasu dostarczenia im takiego lokalu, opłacają odszkodowanie w wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, jakie byłyby obowiązane opłacać, gdyby stosunek prawny nie wygasł. Natomiast zgodnie z ustępem 5 tego przepisu, jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku, właścicielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze do gminy, na podstawie art. 417 k.c.

W judykaturze i doktrynie przeważa pogląd, iż strata właściciela lokalu spowodowana nieuiszczaniem przez lokatora opłat za używanie lokalu mieszkalnego pozostaje w normalnym związku przyczynowym z zaniechaniem wypełnienia przez gminę obowiązku dostarczenia takiej osobie lokalu socjalnego. Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 19 czerwca 2008 roku (sygn. akt

V CSK 31/08, niepubl.) i z dnia 13 stycznia 2010 roku, (sygn. akt II CSK 323/09, niepubl.) opowiedział się wyraźnie za zasadą pełnego odszkodowania należnego od gminy w przypadku niewykonania przez nią obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego. Stanowisko to jest w pełni uzasadnione. Ocena zakresu szkody pozostającej w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem stanowiącym jej źródło, powinna opierać się na porównaniu stanu majątku poszkodowanego istniejącego po wystąpieniu zdarzenia wyrządzającego szkodę, z możliwym stanem tego majątku w przypadku, gdyby zdarzenie to nie wystąpiło, z uwzględnieniem warunku, czy stan ten jest typowym, zazwyczaj występującym następstwem zdarzenia wyrządzającego szkodę.

Niespornym w sprawie było, że w stosunku do A. J., N. P., M. R. i P. R. orzeczono eksmisję z zajmowanego przez nich, a stanowiącego własność powódki, lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w G. przy ulicy (...), przyznając eksmitowanym A. J., N. P. i M. R. prawo do lokalu socjalnego. Z poczynionych ustaleń wynika także, iż pozwana, pomimo wezwania ją przez powódkę, nie zaproponowała uprawnionym lokalu socjalnego. Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało również, że w spornym okresie A. J. zajmowała lokal mieszkalny stanowiący własność powódki i nie uiszczała żadnych należności z tego tytułu.

Pozwana zgłosiła zarzut braku wykazania tytułu prawnego do lokalu, mającego przysługiwać powódce. Jednocześnie nie zgłosiła żadnych konkretnych zarzutów, dla których okoliczność tę miałaby kwestionować, w szczególności wobec

prowadzenia z powódką korespondencji w przedmiocie możliwości i terminu złożenia oferty najmu lokalu socjalnego osobom eksmitowanym oraz odszkodowania. W żadnym z tych pism pozwana nie zakwestionowała tytułu prawnego powódki do lokalu a jedynie powoływała się na inne argumenty, traktując powódkę jak właściciela. Na okoliczność tę wskazywało również wydanie wyroku eksmisyjnego w sprawie z powództwa właśnie (...) S.A. Ostatecznie okoliczność ta została wykazana odpisem z ksiąg wieczystych i w tym zakresie jego złożenia tego odpisu w toku postępowania, z uwagi na powyższe okoliczności, Sąd nie uznał za spóźnione.

Sąd uznał, że opisane powyżej okoliczności, a to nieprzedstawienie eksmitowanym oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego i dalsze zajmowanie przez nich lokalu, przy jednoczesnym nieregulowaniu należności z tego tytułu względem powódki, pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą poniesioną przez powódkę, albowiem dalsze zamieszkiwanie w jej lokalu przez jego byłych najemców, spowodowało brak możliwości jego wynajęcia innym osobom, a w konsekwencji brak wpływu należności z tytułu czynszu najmu.

W sprawie sporna pozostawała wysokość należnego powódce odszkodowania. Powódka przedstawiła dokonane przez siebie wyliczenie wysokości poniesionej przez nią szkody, które oparła na szacunkowych stawkach czynszu najmu, które uzyskiwała na wolnym rynku za lokale

o parametrach podobnych do lokalu zajętego przez eksmitowanych. Pozwana podnosiła, że wyliczenia te, stanowiące dokumenty prywatne – symulacje naliczenia opłat, nie mogą stanowić dowodu na okoliczność wysokości szkody, wobec czego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego na te okoliczności. Zgodnie z treścią opinii biegłego sądowego czynsz, jaki powódka mogłaby uzyskać tytułem najmu spornego lokalu w okresie od dnia 1 czerwca 2006 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku, wynosiła łącznie kwotę 44.084 zł. Podkreślić należy, że biegły przygotowując opinię dokonał wizji lokalnej, ustalając stan techniczny budynku, szczegółowo opisując jego położenie, jak też przeprowadził wizję stanu lokalu mieszkalnego powódki. Okoliczności te, podobnie jak lokalizacja lokalu, zostały wzięte pod uwagę przez biegłego przy sporządzaniu opinii i ustalaniu wysokości stawki najmu. Biegły nie dostrzegł żadnych okoliczności mogących wykluczyć możliwość najmu lokalu.

Następnie Sąd dokonał oceny zgłoszonego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia powódki. Co do zasady, zasługiwał on na uwzględnienie. Jedynie tytułem wyjaśnienia należy wskazać, że odpowiedzialność gminy za niedostarczenie lokalu socjalnego jest odpowiedzialnością deliktową (tak: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2007 roku, sygn. akt III CZP 121/07). Przy tym, zgodnie z treścią przepisu art. 442¹ § 1 k.c., roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem trzech lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. W konsekwencji należało stwierdzić, że szkoda po stronie powódki powstała z momentem zaistnienia zdarzenia, tj. gdy osoby zobowiązane do opuszczenia lokalu nie uczyniły tego i nie uiszczały stosownych opłat. Z tą też chwilą – każdorazowo z upływem miesiąca - powódka uzyskała wiadomość o szkodzie. Przy tym przepisy ustawy o ochronie praw lokatorów (...) wyraźnie wskazują właśnie gminę jako podmiot zobowiązany do zapewnienia lokalu socjalnego, co wynika też z wydanego wyroku, jak też uiszczenia odszkodowania w razie niewykonania tego obowiązku przez osoby eksmitowane. Zatem, bieg terminu przedawnienia roszczenia powódki rozpoczął się jeszcze przed wysłaniem pozwanej wezwania do zapłaty odszkodowania. Samo wezwanie do zapłaty jedynie potwierdzało, że powódka miała wiedzę i świadomość istnienia szkody. Wobec tego, roszczenie powódki w dniu wniesienia pozwu 18 grudnia 2012 r. było częściowo przedawnione, tj. za okres od dnia 1 czerwca 2006 roku do końca listopada 2012 roku. W dacie 18 grudnia 2012 r. powódka nie posiadała jeszcze wiedzy o szkodzie dotyczącej miesiąca grudnia 2012 r.

Powyższej oceny nie mógł zmienić zgłoszony przez pozwaną w piśmie z dnia 16 lutego 2015 roku zarzut braku możliwości wynajęcia przez powódkę lokalu mieszkalnego na wolnym rynku, oparty na odwołaniu do kwestii ograniczeń w tym zakresie występujących po stronie powódki jako spółki Skarbu Państwa. Sąd pominął wskazane twierdzenia pozwanej z uwagi na brzmienie przepisu art. 207 § 6 k.p.c., o treści którego strona pozwana została pouczona wraz z doręczeniem jej pierwszego pisma w niniejszej sprawie. Reguła wyrażona w tym przepisie określa ramy czasowe dla stron w zakresie możliwości zgłaszania nowych twierdzeń i wniosków dowodowych w toku postępowania sądowego. Zauważyć należy, że pozwana formułując pismo procesowe, nie tylko nie uprawdopodobniła

okoliczności uzasadniających takie jej działanie – zgłoszenie zarzutu po dwóch latach trwania procesu, ale nawet nie wskazała przyczyn, dla których Sąd miałby uwzględnić jej twierdzenia jako niespóźnione (art. 207 § 6 k.p.c. nakazuje uprawdopodobnienie tych okoliczności). Podkreślić też należy, że powódka już do pozwu załączyła pewne dokumenty związane z przedmiotem jej działalności i możliwością wynajmu lokali (regulamin), jak też umowy najmu zawierane przez nią, z którymi pozwana, przygotowując się do procesu, winna się zapoznać, a nadto już w treści pozwu wskazała na możliwość swobodnego dysponowania lokalem w sytuacji jego faktycznego opróżnienia przez osoby, wobec których orzeczono eksmisję. Na uwagę zasługuje także okoliczność, iż niniejsze postępowanie należy do kategorii postępowań typowych, które toczą się między tymi samymi stronami i w tym samym przedmiocie.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, uznano, że powódka wykazała zasadność należnego jej odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego przez pozwaną na rzecz osób do niego uprawnionych. Natomiast wysokość tego odszkodowania podlegała skorygowaniu przy uwzględnieniu okoliczności, iż część roszczenia powódki okazała się przedawniona. Stąd powództwo, na podstawie art. 18 ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów w zw. z art. 417 k.c., należało uwzględnić do kwoty 16.700 zł, na którą składało się odszkodowanie za okres nieprzedawniony, tj. od miesiąca grudnia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku (zgodnie z opinią 668 zł za grudzień 2009 r., 8.016 zł za cały 2010 r. oraz 8.016 zł za cały 2011 r.), o czym orzeczono w pkt 1 sentencji wyroku. W zakresie zgłoszonym ponad zasądzoną kwotę powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt 2 sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt 3 sentencji wyroku na podstawie art. 100k.p.c. Powódka utrzymała się ze swoim żądaniem w 36 %, zatem winna ona ponieść 64 % sumy kosztów procesu wygenerowanych w niniejszym postępowaniu. Na koszty procesu poniesione przez powódkę, w łącznej kwocie 5.755 zł, składały się: opłata od pozwu w kwocie 2.338 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 1.000 zł. Z kolei koszty procesu poniesione przez pozwaną wynosiły 2.400 zł - koszty zastępstwa procesowego. Dokonując stosunkowego rozliczenia kosztów procesu, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 535,80 zł jako różnicę między kwotą kosztów faktycznie poniesionych przez powódkę (5.755 zł) a kwotą kosztów, które winna ona ponieść (5.219,20 zł).

Podstawę orzeczenia w zakresie pkt-u 4 i 5 - nakazania uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa części brakującego wynagrodzenia biegłego - stanowił art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) w zw. z art. 100 k.p.c. i stosunkowe obciążenie stron kosztami procesu. W oparciu o powyżej wskazaną proporcję nakazano ściągnąć od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach brakującą część wynagrodzenia biegłego w kwocie 159,88 zł, a od pozwanej – kwotę 89,92 zł.

SSR Kamilla Gos – Górska